

POPPENKAST

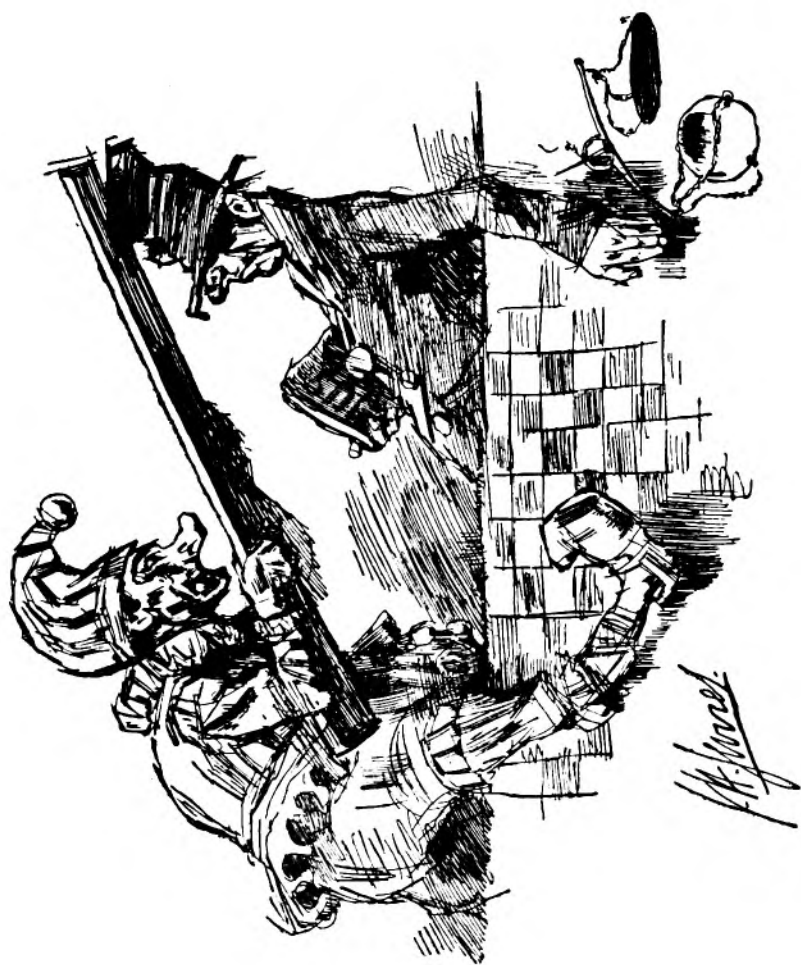
EEN VROOLIJK SPEL VOL ERNST

DOOR

BERNARD CANTER.



AMERSFOORT
VALKHOFF & Co.



*Aan mevrouw C. Kloppe's-Dochter,
Loozgaatens of Loozsekerend.*

Bernard Canter

R'dam Nov. '14

POPPENKAST

EEN VROOLIJK SPEL VOL ERNST

DOOR

BERNARD CANTER.



Het recht van opvoering voorbehouden volgens de wet.

Aan mevrouw AMY GROTHE-
TWISS, vriendschappelijk en
hoogachtend opgedragen.

AMERSFOORT
VALKHOFF & Co.

PERSONEN:

JAN KLAASSEN,	een spullebaas.
KATRIJN,	zijn vrouw.
CLASINA,	" dochter.
ROOIE HEIN,	een mallemolenbaas.
SWANHILDE,	een romantische jonkvrouw.
HIDALGO,	een berooid edelman.
PIERLALA,	een dichter.
GEZAG,	deurwaarder.
DUIT,	procureur.
SPIRITIO,	een bovenmenscheijk wezen, als geest, een schoone vrouw en BERLINO, een parvenu.
AMIANTE,	een edelvrouw.
LIANE,	haar vriendin.
GULDENMOND,	haar dochter.
RIJKLOF,	verloofd met Guldenmond.
MARIOLA,	} speelgenooten van Guldenmond en Rijklof.
PAONIA,	
AROSINE,	
ANTELMA,	
GOVERT,	
LATILDUS,	
MENANDER,	
TARTUS,	
Muzikanten.	

Het stuk speelt op het landgoed van Amiante.

POPPENKAST.

*Op het landgoed van Amiante, waarvan
een gedeelte tot speeltuin is ingericht. Op den
achtergrond de woonwagen van Jan Klaassen.*

SPIRITIO EN PIERLALA.

SPIRITIO *(als een in 't phosphor-
blauw gekleede gestalte
met een kap op als
de inquisitie-rechters
droegen).*

Terug van 't zwerven in die droeve streken,
Waar 't lichaamlooze lijf naar vreugde dorst
Van menschen en hun bloedrijk, wereldsch wezen,
Rijs ik hier op, die lust zoek nu in 't derven,
Solaes in and'rer vreugd, bloedloos verlanger,
Wiens venen zijn van etherstof doervloed,
En toch van zucht naar aardschen lust doorgloed;
Uit and're wereld kom 'k naar hier gevaren,
Mij is bekend, waarnaar uw weten haakt,
Mij is de tooverkracht, *mij* 't lotsbestuur,
Ik wissel van gestalten naar 't mij lust,
'k Roep geesten op van aarde, bosch en hei,
Ik stuur den mensch, die meent zichzelf vrij,
Pleit schuldloosheid in schuld en omgekeerd,
Want d'onschuld is de schuld van alle schuld'gen!
Nu zie naar 't spel, dat ik mij zelf verschaf,
Ik ben de Dood — maar rijs nu uit het graf.

PIERLALA *(in 't costuum van
Pierrot met gekalkt
gelaat en bloemen).*

Ik ben verliefd, al weet ik niet op wie,
Hier bonst mijn hart, hier kloppen mijne slapen,
'k Verlang om met mijn armen te omhelzen,
Mijn mond zoekt lippen om zacht vocht te drukken,
Mijn oog brandt op een blik, die mijn blik schroeit,
'k Pluk bloemen, om ze aan een vrouw te schenken,
Ik ben verliefd, op wie dat weet ik niet,
En daarom klaag ik in een vroolijk lied.

(hij zingt en begeleidt zich op een gitaar).

LIEDJE VAN PIERLALA.

De watertjes vloeien
Verliefd langs het riet,
De visschekens springen
Omhoog uit den vliet,
De bloemetjes bloeien
Toch niet om niet,
Ze zoeken het groote verdriet.

De vogelkens zingen
Verlangend een lied,
De kikkertjes springen
Als zijn ze verblid,
De bijekens puren
Toch niet om niet,
Ze zoeken het groote verdriet.

SPIRITIO *(hij heeft het blauwe
kleed laten vallen is nu
een schoone vrouw in een
los geplooid gewaad).*

Mijn lieve dichter, wilt gij mij beminnen?
Ik ben die schoone smart, waar gij naar haakt,
Ik ben die vrouw, voor wie gij bloemen zocht,
Ik ben dat hart, 't welk uw hart snel deed kloppen,
Ik heb dat oog, waarnaar uw blik verlangt,
Ik heb dien mond, waarnaar uw lippen hunkren.

PIERLALA.

O sta, hoe straalt gij van een goudblond licht,
Zijt gij die 'k zocht, of zijt gij droomgezicht,
Laat m'u omhelzen, 'k wil uw lippen kussen,
Mijn liefdesgloed door uwe gloeden blusschen.

*(Hij loopt met geopende armen op haar toe.
Spirito wijkt achteruit en verdwijnt in een
hollen boom. Pierlala omarmt den boom en
deinst verschrikt terug).*

Wee mij . . . 't was weer des dichters minnares,
'k Was weer verliefd op d'eigen fantasie,
O wreede slag, die alle dichters moordt,
Zij zoeken liefdes hart en vinden 't woord.

SPIRITIO, PIERLALA EN JAN KLAASSEN, later KATRIJN.

JAN KLAASSEN *(vloekend, met een
groote flesch van het
trapje van den woon-
wagen komend).*

Verdrinkt in water, allemaal bij elkaar! Dit is een zéér
barmhartige vloek, dien ik bestem voor mijn ega, madame
Catherina, juister uitgedrukt Trijn Toet, varkenssnoet;
mademoiselle ma fille Clasina, eerste rol van mijn rollend
tooneelgezelschap, onwillig, grillig en bedillig. Swanhilde,
de romantische juf, rank van postuur, donker van haren,

een vlammeend kaarseke dat wacht op een vlinder, die zich branden wil; de Hidalgo, een dakloos edelman, wiens trots gegroeid is met zijn armoed. Dit is het tableau de la troupe, de troupe, die ik barmhartig vervloek, zeggende verdrinkt in water. Want er zijn veel andere wijzen, waarop een heer des huizes, zelfs als 't huis op wielen staat als 't mijne, zijn bereden familie kan vervloeken. Mij treffe de vloek onbarmhartiger. Ik verzoek in jenever te mogen verdrinken. Ik wensch als een behoorlijken spullebaas te sterven, nadat ik als baas van 't spul geleefd heb. (*Pierlala ontwarend en zich tot hem wendend*).

Wie sterft, vóór dat hij geleefd heeft?

PIERLALA.

Het kind van een verbroken verloving.

JAN KLAASSEN.

Dit antwoord is er naast zooals alle woorden van droomerige dichters er vaak naast zijn. Raad nog eens, Pierlala.

PIERLALA.

Het hoen — wanneer 't als ei wordt genuttigd.

JAN KLAASSEN.

Hoeveel gebroken carrières zouden er dan in één advocatenborrel fijn geklutst zijn. Mis!

PIERLALA.

De femelaar!

JAN KLAASSEN.

Raak. We zijn er. Want hij verraadt den hemel voor de aarde en de aarde voor den hemel. Daarom verdient hij gehangen te worden, want een man aan de galg heeft het vaste boven en het onvaste beneden. Vriend, ons aller eind is zweven.

Daar neem ik een slok op. (*Hij drinkt*).

PIERLALA.

Waarom drink je zoo? Heb je óók verdriet?

JAN KLAASSEN.

Ik drink uit spaarzaamheid, want ik ga visschen. Alle visschers drinken, want dronken visschers vangen de meeste visch, van wege dat hun hand beeft, wat over 't simmetje heen, het aas tot levendigheid aanspoort. Mijn vrouw is een kanjer en mijn dochter is verliefd op iemand, dien ze nog nooit gezien heeft. Ken jij een manspersoon, die dezelfde qualiteit heeft, dan is er een huwelijk meer in de wereld op komst. Want dat is de groote fout van de menschen, dat ze denken op elkaar verliefd te kunnen worden.

PIERLALA.

En dat kan niet?

JAN KLAASSEN.

Hoe zou het, als de menschen toch al verliefd zijn, voor ze malkaar gevonden hebben. Ieder wordt op zichzelf verliefd en als hij dan zijn eigen beeld plaatst in den ander, meent-ie een verlovingsring te kunnen gaan koopen.

PIERLALA.

Wat je zegt is zoo waar, dat je verdiende, het in dichtmaat te kunnen zeggen.

JAN KLAASSEN.

Laat de waarheid naakt blijven, vriend. Want het gewaad van het rythme maakt haar onkuisch.

PIERLALA.

Waar is de waarheid?

JAN KLAASSEN.

In deze flesch (*hij houdt de groote, bolle jenever-flesch omhoog*).

PIERLALA.

Ze is leeg.

JAN KLAASSEN.

Dan is de waarheid in de leegte. Deze aardbol is lens en Trijn wilde haar niet opnieuw vullen. Want ze is bijbelsch. Eén zondvloed achtte zij genoeg. Ik heb óók het land aan jenever. Daarom vernietig ik ze, waar ik ze aantref. (*Hij laat een laatsten druppel uit de flesch op zijn tong lekken*). Die hier in zat, heb ik alweer doen verdwijnen. In dit leven is alles een vraag van plaats. Kan een man die een flesch jenever draagt niet een braaf man zijn?

PIERLALA.

Als de flesch goed gekurkt is en gekurkt blijft.

JAN KLAASSEN.

Ik ga voort. De kurk springt uit den hals. Een kurk is als een mensch, gedoemd om het tegendeel te worden van waartoe-ie bestemd was. Haar beroep is een gat stoppen en haar eind, altoos een gat maken. De kurk springt uit den hals. De jenever springt uit den hals en weer in den hals van den drinker. Nu heet die hals opeens een dronkaard. Dat is laster. Hij is nog precies dezelfde. De man draagt alleen den jenever op een andere plaats.

KATRIJN (*uit de deur van den woonwagen*).

Likkebroer, dronkelap, nathals!

(*de deur gaat weer snel dicht*).

JAN KLAASSEN.

Dit zijn drie titels. Eén voor de verhevenheid van voren. Eén voor het uitstekende deel van achteren. En één voor de verbindingsstreep, die mijn karkas vormt, dat geplaatst is als een dal tusschen twee bergen. Iemand met drie titels is

tegenwoordig zéér gezocht. Ik ben in de wieg gelegd om burgemeester van de Residentie te worden (*naar de flesch turend*) Leeg (*haar omhoog tillend*) Ben ik nu niet als atlas die 't gewelf torscht? Leeg (*naar de flesch turend*) Al de mooie sterren, planeten, kometen, al de zonnetjes en maantjes zijn uit dit gewelf nu verplaatst naar het andere gewelf, dat mijn hersenkas voorstelt.

KATRIJN (*uit de deur, dreigend
met een bezemsteel*).

Scharluin. Ga aan je werk. Als de edelvrouw komt ben je dronken. Pas op, als ik er uit kom.

PIERLALA.

Zij is slagvaardig.

JAN KLAASSEN.

En ik geenszins vaardig tot den slag. Het gewelf van deze flesch is al niet anders dan 't gewelf van dit mijn karkas vol verhevenheid. De ziel is te diep, Pierlala. Hoe minder plaats voor de ziel, hoe meer plaats voor den geest.

SPIRITIO (*weder als geest*).

Van zwerven ben ik moe — maar ook van toeven,
Het zwijgen zat — en toch, van woorden ziek,
Een dichter en een nar — twee zotte wijzen.

PIERLALA.

Help, ik verbleek — want zie, daar is de dood.

JAN KLAASSEN.

Ik geloof je op je woord, dat je bleek bent namelijk. Wat de dood aangaat, ik behoor tot die moedige lieden, die alleen bang zijn voor zichzelf en dan nog alleen in donker. Wie ben jij, bleeke gast, die Pierlala doet blozen?

SPIRITIO.

Ik ben, die alles mind' maar niets verwierf,
 En door die eenzaamheid van liefde stierf,
 Ik ben een ziel, die 't lichaam heeft verloren.

JAN KLAASSEN.

En ik een lichaam, die een ziel vond . . . op den bodem
 van deze flesch.

SPIRITIO.

Wel hem, die zielen zoekt en zielen vindt,
 En ziel aan ziel tot eeuwigheid verbindt.

JAN KLAASSEN.

Dood, ik wil nog niet dood. Wie in een koffer gaat slapen, is altijd reisvaardig, maar ik slaap nog bij mijn vrouw in bed. Het is een eerbare dame, want ze bemint nog altoos in mij, wat zij niet kan krijgen. Wie een vrouw, die hem liefheeft, haar zin geeft, is zinneloos, want dan zet ze haar zinnen op een ander. Dit is een oude wijsheid — al van vóór mijn huwelijk.

SPIRITIO.

Wie echt bemind heeft is voor goed vereend,
 Slechts dat hart scheidt, dat 't andere had geleend.

JAN KLAASSEN.

Vriend, je stem heeft een bijklank als een bruiloftsklok, die gebarsten is. O, er is tegenwoordig veel gebarsten op bruiloften. Dit zeg ik je als deskundige, want ik ben de tragische figuur, die de pret levert op huwelijkspartijen. Je komt juist van pas, want ik heb een nieuwen tekst noodig voor een bruiloftsfeest, dat hier op 't landgoed moet plaats vinden. Tot nu toe heb ik 't met het realisme geprobeerd, maar dat is uit de mode. Ze hebben genoeg van de naarheid als waarheid. Nu vragen ze om den geestelijken kant van de dingen te zien en daarom verschijnt de geestelijkheid te goeder ure weer op het tooneel. Wat zijn je voorwaarden, geest?

SPIRITIO.

De eerste nacht van 't huwelijk zij voor mij,
Mijn geest, dien nacht, zij d'eerst aan bruidjes zij.

JAN KLAASSEN.

Dit is een zeer vóór-komende wensch. Ik ben gul als 't op 't wegschenken van andermans eigendom aankomt. Maar het is heden ten dage zéér moeielijk om op deze wijze honorarium te innen. Wij leven te vlug. Lust is haastig gebakerd en zoo is ze vóór de liefde aan 't doel, of beter, ze schiet het doel voorbij.

SPIRITIO.

Ik ben diegeen, die leeft in 't hart der vrouwen —
't Verbeelde beeld, de zelf geschapen geest —
Wanneer zij d'ander zeggen: 'k heb u lief;
Haar kus geldt mij, kust zij des and'ren mond;
Haar blik geldt mij, ziet d'andre zij in d'oogen;
Geen man, of met den geest wordt hij bedrogen,
Geen vrouw, die minnen kan wat zij bezit,
Op deze wijs eisch ik den eersten nacht,
Stem toe — en uw bevelen ik verwacht.

JAN KLAASSEN.

Je stuk zal zeker goed worden. Goeie tooneelstukken moeten als goeie visch, krimp gesneden zijn. Want echte kunst ruikt lekker naar smart. Het ware kunstwerk smaakt naar den onnatuurlijken dood van zijn maker. Levend gekorven met veel sneden en van smart tegen de graat opgewerkt. Dan liggen de mooten der bedrijven als los geschilverd en het vleesch van de woorden is blank als een geschoren schaap in een regenjaar. Je honorarium zeg ik je toe en ik geef er je zelfs graag een voorschot op. Laat ons nu over ons stuk spreken. De bruid is nog niet aan den man — ongerept, wat nog niet zeggen wil, dat ze zich niet reppen zal. Ik laster niet graag en laster is het, als men

van 't kwade goeds zegt. Dit brengt veel meer huichelarij in de wereld, dan kwaad te zeggen van 't goede. Want een poedel met een steen aan zijn nek verzuipt in 't water, al kan ie ook zwemmen, maar een natte poedel op 't droge schudt zich wat af en rent in de zon en hij is weer droog.

PIERLALA.

Dat 's waar! Zoo doet het goede met den laster,
Wat zon, wat licht, 't besmeurde rijst verreind.

JAN KLAASSEN.

Daar 't feest er nog niet is, hebben wij ook nog geen publiek. Dicht dus je stuk, zonder je om het publiek te bekommeren. Ik ben de eerste spullebaas, die dat niet van een kunstenaar eischt. Laat ons nu over den inhoud spreken. Ik wil er iets heel fantastisch in hebben — iets ongeloofelijks. Want daarom richt ik mij tot den Dood, tot den geest, tot de vierde dimensie.

SPIRITIO.

Zang, dans, spanning, geest in wijsheid?

JAN KLAASSEN.

Neen . . . een vrouw, die hare man *niet* bedriegt. Dat is een heel nieuw genre op 't moderne tooneel, waaraan te voren niemand gedacht heeft. Het voorbeeld ligt dan ook maar niet voor 't grijpen. Goed. Het stelt dus een echtscheiding voor. Dat is zéér toepasselijk voor een hedendaagsche bruiloft.

PIERLALA. (*vol verwondering*).

Wat is een echtscheiding?

JAN KLAASSEN.

Dat is het volgende. Je staat op 't schavot en je hebt je hoofd in de lus van de strop, genaamd huwelijk. De beul zal het vulluik wegtrekken. Een . . . twee . . . halt. Een bazuinschal. Een bode. Gratie van boven verleend. Je trekt je kop uit de lus van de strop terug. Je gaat den trap van 't schavot weer af . . . Dat is een echtscheiding.

SPIRITIO.

Laat ons de droefenis niet zelf vervroegen.

JAN KLAASSEN.

Ik wil al scheiding vóór het samenvoegen, ten halve keeren hoedt voor ganschelijk dwalen. Er moet in 't stuk ook een zedelijk voorbeeld zijn en een verbroken verloving is altoos nog zedelijker dan een verbroken huwelijk. Want dan zegt de vrouw de gehoorzaamheid nog niet op — alleen maar zoekt ze van vrijer en van toekomst te veranderen. Je brengt dus een derde in 't spul en die derde wordt de eerste.

SPIRITIO.

Dien eerste wil ik zijn en 'k weet den weg,
Ik heb den gouden sleutel, die het hart
Ook van de beste vrouw te oop'nen weet,
Let op — 'k verschijn in 't spel als man van geld,
En sla door goud, de liefde uit het veld.

JAN KLAASSEN.

Dat 's mannentaal. Centen zijn geen ballast in de kar van de liefde. Goud is smeer — en wie goed smeert, die goed rijdt.

Zeg op — welke rol speel je zelf, Spiritio?

SPIRITIO.

Hoe goud en eer het vrouwenhart bekoort
En liefde wordt door goud en eer vermoord.

PIERLALA.

Hoe bitter moet uw leven zijn geweest!

KATRIJN *(komt met den bezem
gewapend naar beneden
en heeft de laatste
woorden gehoord).*

Dat 's juist, zijn leven is vol bitter heer,
't Verbittert mij, want 't brengt ons bitt'ren nood,
't Eind van zijn drinken is de hongerdood.

JAN KLAASSEN.

Je ziet, waarde vrienden, dat mijn vrouw een zéér moderne dame is, want zij begint de kennismaking met een klacht over haar man. Heeft ze u haar kuit en al laten zien Nog al niet? En ze kent u al een minuut. Een onbegrepen vrouw — dat is een vrouw die wil, dat gij welbegrijpend — toegrijpt, kijk maar — — (*hij grijpt Trijn in de wangen, die hem met den bezem van zich afslaat*).

KATRIJN.

Die is voor jou — en 't is slechts 't kort begrip,
Ik geef je graag er tekst en uitleg bij.

JAN KLAASSEN (*zijn wang wrijvend*)

Dit is moderne lyrische poëzie, zeer smartelijk. De oude rethoriek heeft afgedaan, dichter. Vroeger sloegen de mans de vrouwslui, zooals dat behoort in een welingerichte maatschappij. Maar tegenwoordig is de klop voor ons. Al net als de poëzie der tachtigers — gehaald bij de Britten. Ik stel voor, dat we ons stuk met Engelschen tongval spelen, Hollandsche beschuit met Engelsche jam van Crosse en Blackwell (*het Engelsch sterk accentueerend*) Blèk oewell Blèk oewell Blèk oewell Als gij in den Haag zóó de Engelsche jam op de Hollandsche beschuit smeert, ben je zeker van 't succès.

PIERLALA.

Vergun mij vrouwe, u mijn groet te brengen,
Ik ben een dichter van het goede slag.

JAN KLAASSEN (*zijn wang wrijvend*)

Dat is zooveel als een liefdesbetuiging. Ze harmonieeren al, want haar slag was ook goed goed raak!

SPIRITIO.

'k Begroet u vrouwe, hoofd der kunstnaars bent,
'k Ben vol verlangen naar de bentgenooten.

KATRIJN.

Zeg bedgenooten — want dat meent gij toch,
Ik ken de lui, die het tooneel beschermen.

SPIRITIO.

O neen, 'k zeg bent

KATRIJN.

Je bent een nette vent,
Maar 'k zie, eilacy, heerschapp, niet je facie,
(wijzend op Pierlala)
Daar is nu Jan, de vrijer voor ons Klaassie!

SPIRITIO.

Ik ben degeen, die eerende onteert.

KATRIJN.

Man ruk maar uit, jij spreekt mij te geleerd.

JAN KLAASSEN.

Houd op ik heb dezen man geëngageerd om
't wezenlijke van 't onwezenlijke te leveren. Het is de dichter
van ons nieuw stuk. Hij draagt dat masker om ons niet in
den weg te staan met zijn populariteit. Hij mag het ver-
zinnen en wij oogsten het succès. Zoo hoort het — zoo is
het altoos geweest. Een goeie spullebaas brouwt zwaar,
legt de klemtónen verkeerd, laat zijn vrouw de hoofdrollen
spelen en voert alleen werken op van dooie dichters. Die
staan zijn eigen glorie niet met hun levend talent in den weg.
Daarom heb ik nu een geest als tekstdichter aangenomen.
Zijn honorarium bestaat in geestelijk bezit — dit is óók een
zéér moderne wijze om tantièmes te betalen Maar
wat zie ik daar komt Rooie Hein aan.

VORIGEN. ROOIE HEIN.

ROOIE HEIN.

Die verdraaide mallemolen. Ik ben niet dronken — al
draait ook alles voor mijn oogen. Als de mallemolen draait,
zie ik de wereld stilstaan en als de mallemolen stil staat,
zie ik de wereld draaien.

KATRIJN.

Ik ken je te goed, patroon. Bij jou is mijn man een heilige boon (*op Rooie Hein wijzend*) Die heeft een heele mallemolen als excuus gevonden voor zijn doorlopende draaierigheid. Maar pas op, als je hem meeneemt naar 't Zwaantje

ROOIE HEIN.

Als ik drink, drink ik omdat jij mij verworpen hebt, Katrijn. Sedert is mijn hoofd een mallemolen. Er staan brieschende leeuwen in — maar die nooit toespringen; en steigerende paarden, maar die nooit met hun voorpooten op de aarde komen, en ronddraaiende tempeltjes, waar nooit in gebeden wordt. Ik en mijn schimmel loopen altoos rond in denzelfden kring op denzelfden orgeldeun. Het is een oud liedje, Catharina.

KATRIJN.

Blijf van mijn lijf af rooiaard!

ROOIE HEIN.

Toen je mij afwees en Jan aannam, stond ik 's morgens op en ik had dien nacht zooveel geleden, dat ik dacht, dat mijn haar grijs zou geworden zijn. Toen ik in den spiegel zag, schrikte ik. Want mijn haar was rood geworden Jan, ga je mee naar de kroeg?

KATRIJN.

Waag het eens valschaard. Ik haat je verleider!

JAN KLAASSEN (*tot Spiritio*)

Deze twee personnagiën moeten elk een hoofdrol spelen. Als het kan, geef ze een liefdesscène. Die wordt op het tooneel nooit beter gespeeld, dan tusschen twee personen die elkaar goed haten. Ze gunnen elkaar dan geen sylbe, zij kunnen den souffleur missen en verzuimen nooit hun claus.

ROOIE HEIN.

Jan, ga je mee naar de kroeg, naar 't Zwaantje of het Anker?

TRIJN

(tot Jan)

Durf eens.

JAN KLAASSEN.

Kijk aan, 't Zwaantje of het Anker, daar heb je de plaatselijke keuze — ik kies het Zwaantje

TRIJN.

Rooiaard ga terug naar je mallemolen
 Jij bent een man van houten leeuwen en klatergoud
 Brouw je eigen bier en laat mijn man bij mij Mijn
 man gaat een groot oorspronkelijk tooneelstuk spelen, de
 dood zal hem helpen Hij heeft genoeg van jouw vertaalde
 centspret

ROOIE HEIN.

Jan ga je mee naar de kroeg?

TRIJN.

Waag het eens *(tot Hein)* Ik ben een eerbare
 vrouw — Laat mij mijn man Ga terug naar je kwaje
 jongens en kwaje meiden.

ROOIE HEIN.

Jan ga je mee naar de kroeg?

TRIJN.

Verleider ik heb een kind. Als eer je niet tot
 ontzag dwingt, laat dan onschuld je verbidden.

ROOIE HEIN.

Jan ga je mee naar de kroeg?

JAN KLAASSEN.

Al de zwakheden hebben zich in mij verzameld tot een
 sterkte, waartegen ik niet meer op kan *(Hij wil
 meegaan en stoot zijn vrouw terug).*

TRIJN

(tot Spiritio)

Help mij help hem help ons.

SPIRITIO.

Waarom verleidt gij hem, o roode snoodaard?

ROOIE HEIN.

Die vraag is niet bijbelsch.

SPIRITIO.

Hoe meent gij dat?

ROOIE HEIN.

Omdat ie nooit aan den slang gesteld is. Als genot deugd is, dan noem ik den slang het deugdzaamste wezen uit 't heele Paradijs. Want er is geen grootere genieting dan verleiden. De verleider geniet driedubbeld. Van zijn eigen val, van den val van den ander en van den val van het goddelijke. Ziet gij die vrouw? Ik heb haar lief en zij weigert, omdat zij haar man trouw is. En nu haat ik haar met al mijn liefde. Het vuur heeft het hout zoo lief, dat het 't vlammend verteerd. Daarom heb ik rood haar gekregen omdat ik het vuur van de liefde in mij stook met mijn haat. Ik haat, haat, haat omdat ik liefheb.

Jan, ga je mee naar de kroeg?

KATRIJN (*Jan een glas inschenkend*)

Jan, drink van mij hier heb je jenever van mij.

ROOIE HEIN.

Jan, ga je mee naar de kroeg? Van haar ben je toch zeker.

(*Jan gaat mede, Spiritio volgt de beiden*).

KATRIJN, PIERLALA, GEZAG, DUIT.

KATRIJN (*weenend*).

En het nieuwe stuk En straks, als de edelvrouw komt. En mijn arm kind, dat een dronkaard tot vader heeft (*zij zinkt neer en weent*) en ik, die den dronkaard lief heb

PIERLALA (*op zijn gitaar spelend,
zich neigend tot de
weenende Katrijn*).

De watertjes vloeien
Verliefd langs het riet,
De visschekens springen
Omhoog uit de vliet,
De bloemetjes bloeien
Toch niet om niet
Zij zoeken het groote verdriet.

De vogelkens zingen
Verlangend een lied,
De kikkertjes springen,
Als zijn ze verblied,
De bijekens puren
Toch niet om niet
Zij zoeken het groote verdriet.

*(Gezag en Duit komen op, gevolgd door
twee kleine getuigen, waarvan de eene een
zwaard en de andere een weegschaal draagt).*

GEZAG.

Zooals ik U zei, daar staat ie weer te spelen en te zingen. Het zijn de meest onbetrouwbare personen in de wereld. Ze zijn zoo haveloos en arm als een burger, die zijn belasting betaalt naar de wet, zonder het land te beliegen en te bestelen, en zij beweren dat de heele wereld van hen hoort.

DUIT.

Dus hij betaalt niet?

GEZAG.

Geen knoop. Dat doen ze nooit. O, ik heb veel ondervinding met kunstenaars, veel zure ondervinding. Dit blauwe oog is mij ook nog geslagen door een kunstenaar.

DUIT.

Schandelijk!

GEZAG.

Ja, ze worden gauw handtastelijk. Maar ik weet ze te vinden. Ah, ik heb er al heel wat den arm van 't gezag doen voelen. En aan dien arm zit een hand. En die hand kan zich vormen tot een vuist . . . zóó.

DUIT.

Maar jij kreeg toch hun vuist op je oog.

GEZAG.

Dat heb ik ze ingepeperd. Laat eens zien, hoeveel heb ik er nu al geëxecuteerd . . . Daar was Rembrandt. Dat was een schilder. Die schilderde.

DUIT.

Huizen ?

GEZAG.

Had ie dat maar gedaan. Neen, hij schilderde voor zijn plezier. Om moois te scheppen, dat niemand koopen wou.

DUIT.

Schandelijk !

GEZAG.

Diens boeltje heb ik viermaal gehad. Tot zijn laatsten stoel.

DUIT.

Flink zoo !

GEZAG.

Dan Brederode. Die wou schrijven.

DUIT.

Een notaris-klerk ?

GEZAG.

Neen, was ie dat maar geweest. Blijspelen wou ie schrijven, altoos maar blijspelen . . . in verzen.

DUIT.

Schandelijk !

GEZAG.

Dien heb ik levenslang achter de vodden gezeten. Dat was een taaie. Hoe meer ik hem vervolgde, hoe meer ie schreef.

DUIT.

Schandelijk !

GEZAG.

Dan Vondel. Een dichter. Die wou treurspelen schrijven in verzen. Ik heb hem opgejaagd van huurkamer naar huurkamer tot ik hem in den lommerd had.

DUIT.

Flink zoo !

GEZAG.

Ik kreeg er een neus voor om ze te ontdekken. Zoodra ik er ergens een zag, die in plaats van practisch te werken, mooie dingen ging maken voor zijn eigen plezier, verscheen ik. En ik verkocht zijn tafel, zijn bed, zijn stoel, zijn laatste stuk. Dan gaf ik hem weer een beetje asem tot ie weer wat verzameld had en ik pakte hem opnieuw aan.

DUIT.

Flink zoo !

GEZAG.

Wil je wel gelooven, dat mijn ambt van deurwaarder veel prettiger is dan jagen ?

DUIT.

Heb je de akten ?

GEZAG.

Hier zijn ze. In naam des Konings. Eerst zullen wij dien vervloekten dichter, dien Pierlala executeeren. En daarna Jan Klaassen, den spullebaas. De heele garderobe zullen wij verkoopen Hi hi !

DUIT.

Waarom lach je ?

GEZAG.

Hi-hi-hi! Dan staan de sujetten naakt Begrijp je.
En d'r zijn mooie vrouwen bij.

DUIT.

Flink zoo.

GEZAG.

Weet je, als ik een kunstenaar kan executeeren, doe ik net als een kat met een muis. Ik geef hem telkens kleine uitstelletjes van executie. En dan opeens, knauw, dan doe ik mijn grooten sprong. Dan wreek ik de burgermaatschappij.

DUIT.

Flink zoo.

GEZAG.

Let op. Nou zal je hem zien springen. Hij is al dichter en zanger en muzikant. Nou wordt ie er danser bij.

(Zij naderen beiden Pierlala. Gezag legt Pierlala, die nog altoos gebogen over Katrijn staat, haar met zijn lied vertroostend, de hand op den schouder. Pierlala richt zich verschrikt op).

PIERLALA.

Raak mij niet aan. Wie zijt gij, dat gij stoort
Den dichter in zijn heiligst oogenblik,
Wanneer hij andrer smart door schoonheid troost.

GEZAG.

Zie je dit lint, met de kleuren van de vaderlandsche vlag?
Zie je deze penning, met het wapen van den Koning. Zie je
deze acten, in naam des Konings. Nu weet je, wie ik ben.

PIERLALA.

De Koning zendt zijn dienaar tot den dichter,
Ween niet Katrijn, want mijn roem wordt de jouwe,
Ik heb mijn vaderland oneindig lief,
Want dichters dragen 's lands taal in hun hart,
En wie de taal bemint, bemint het volk,
Mijn Koning ben ik trouw, want dichters zijn
De mond, waardoor het Koningschap zich uit,
De dichter leeft voor Vaderland en Vorst.

GEZAG *(tot Duit)*

Dit zijn de bekende smoesjes van alle poëten, die slecht van betalen zijn. Mij gaan alle dichters der wereld niets aan. Maar de slechte betalers, — ho, die zijn mijn.

DUIT.

Flink zoo.

GEZAG. *(tot Pierlala, de acten toonend).*

Wil je betalen?

PIERLALA.

'k Heb al die schulden al reeds lang voldaan,
Nog voor 'k ze maakte heb ik ze betaald.

GEZAG *(tot Duit)*

Hij zegt zooveel als dat hij de vorderingen niet schuldig is.
(tot Pierlala) Laat dan de quitanties zien.

PIERLALA.

Ik strooide 't goud rond van mijne rijke ziel,
De menschheid leerd'ik denken, zien en voelen,
Den Koning heb 'k verheerlijkt in mijn lied,
Aan armen en verdrukten troost geschonken,
Ik heb gebedeld voor de bedelaars,
Met visschers heb 'k gevischt — ziedaar mijn kwijting.

GEZAG.

Betalen moet je of ik ga je executeeren. De schulden die je gemaakt hebt zijn alle behoorlijk geboekt, opgeschreven, ingeschreven en uitgeschreven. Je bent gedagvaard, hebt verstek laten gaan, bent veroordeeld en nu, betalen, bleeke man, of ik executeer je. Hier is de eerste schuldvordering. Aan UEd. geleverd een gouden pen. Erken je de vordering?

PIERLALA.

De gouden pen, waarmee ik mijn lied'ren schreef
Van liefde, maanlicht, zonneschijn en zee.

GEZAG.

Je erkent. Tweede schuldvordering. Aan UEd. geleverd een zijden omslagdoek, bestikt met bloemen. Erken je de vordering?

PIERLALA.

Dit was 't geschenk, dat 'k voor de liefste kocht,
Die 't zolderkamertje tot feestzaal maakte.

GEZAG.

Je erkent. Derde schuldvordering. Aan UEd. geleverd
een flesch oude bourgogne. Erken je de vordering?

PIERLALA.

't Was schemeravond en de lucht oranje,
Ik had mijn vrienden in een park vereenigd,
Wij dronken 't heil der jaar'ge Koningin.

GEZAG.

Erkend. Vierde schuldvordering. Aan UEd. geleverd
een oud kasteel in stijl gemeubeld benevens een koetshuis
bevattende twaalf karossen en veertien paarden.

PIERLALA.

Een luchtkasteel, dat 'k tot een werk'lijk maakte,
Ik kocht het om het maanlicht van 't terras,
En om de nachtegalen in de oude boomen.

GEZAG.

Erkend. Je kunt er nu nog een huisje verkrijgen, voor
niets. Een cel van den gijzeltoren. Vijfde schuldvordering.
Aan UEd. geleverd een gitaar met snaren.

PIERLALA.

Mijn snarentuig, waarlangs mijn vingers streelen,
Een trouwe vriend, de weerklank van mijn ziel.

GEZAG.

Erkend. Dat zijn vijf onbetaalde rekeningen en vijf
dwangbevelen. Kan je betalen?

PIERLALA.

'k Heb altoos meer gegeven dan ontvangen,
Mijn hart, mijn ziel, mijn kunst en mijne zangen.

GEZAG.

Deze munt heeft geen waarde courant. Ze is een valsch wisselgeld en niet aan de beurs genoteerd. (tot Duit). Hij erkent de schuld en weigert de voldoening.

DUIT.

Dat is schandelijk.

GEZAG.

Daarom zullen wij hem executeeren.

DUIT.

Braaf zoo.

GEZAG.

Geef het zwaard der gerechtigheid.

DUIT.

(tot den getuige)

Getuige, breng het zwaard.

(Duit geeft het over
aan Gezag)

GEZAG.

En houd de weegschaal van justitia op.

DUIT

(tot den tweeden getuige)

Getuige geef de weegschaal aan.

GEZAG.

(hij nadert Pierlala)

Sta man. Ik leg beslag op je bezittingen voor de eerste vordering, de gouden pen, waarmee je je gedichten schreef één knoop (*hij slaat met het zwaard een knoop van Pierlala's jas af en werpt die in de weegschaal, welke Duit ophoudt*). Voor de tweede vordering, den omslagdoek voor je geliefde: één knoop (*hij slaat met het zwaard den tweeden knoop af en gooit die in den anderen bak van de weegschaal*). Voor de derde vordering, een flesch oude bourgogne met vrienden geledigd op „t lange leven van de Koningin". In naam des Konings: één knoop (*hij slaat den derden knoop af*). Voor de vierde vordering, voor een oud kasteel gekocht ter wille van den maneschijs op het terras en de nachtegale in de oude boomen. In naam des Konings: één knoop (*hij slaat den vierden knoop af en werpt dien weder in de weegschaal*).

KATRIJN.

Als je nu nog den vijfden knoop afslaat, staat de arme dichter met een open jas in de kou en hij zal sterven.

GEZAG.

Sterven of betalen.

DUIT.

Halt. Het wetboek eischt, dat men den schuldenaar iets van zijn bezit laat, opdat hij niet armlastig worde. Wet is wet, recht is recht, woord is woord, en wet, recht en woord vormen samen de gerechtigheid.

GEZAG.

Blijft het snarentuig, Pierlala, ik leg beslag op je gitaar.

KATRIJN.

Maar dat is zijn broodwinning. Zonder gitaar kan hij niet zingen.

DUIT.

Halt. Hij heeft recht op zijn instrument, voor zoover het noodig is.

GEZAG.

Pierlala, op hoeveel snaren kan je spelen?

PIERLALA.

Die weinig voelen spelen op veel snaren,
Maar waar gevoel, uit zelfs zich op één snaar,
Laat d' echten dichter slechts een enk'le quint,
Zijn spel 't nog van een harp vol koorden wint.

GEZAG.

Dan leg ik beslag op al de andere snaren. (Hij snijdt al de snaren op één na van de gitaar).

KATRIJN.

Nu zal je lied voortaan eentonig klinken!

PIERLALA.

Eén toon heeft door het lied van alle dichters,
De wereld-smart heeft aan één quint genoeg.

GEZAG.

En nu, dichtersman, ga den boer op, zing liederen en zamel geld voor knoopen en snaren. Zoodra je weer knoopen en snaren hebt, kom ik terug.

DUIT.

Flink zoo. Aan de gerechtigheid is voldaan.

PIERLALA. *(zingend en tokkelend op de quint van de gitaar).*

Zal nu zijn,
Stil en fijn
't Liedeke mijn?
Wie bemint,
Rijkdom vindt,
Zelfs op een quint.

Buigt slechts weer,
Hoog en teer,
't Lieveke neer,
Rijkdom vindt,
Dan haar vrind,
Zelfs op een quint.

Nooit zal zijn,
Droef en klein,
't Liedeke mijn,
Geld is wind,
Voor wie mint,
Zelfs op een quint.

GEZAG.

Let op. Die zingt weer al de snaren en al de knoopen bij elkaar. Dichters zijn menschen, die veel dichten maar weinig betalen. Omgekeerd zou 't meer voldoen. Ik ben voldaan. Aan de gerechtigheid is voldaan. Nu komt Jan Klaassen aan de beurt.

KATRIJN.

Mijn man is niet thuis.

GEZAG.

. . . . sprekende met gedaagdes echtgenoot, welke desgevraagd zijnde antwoordde (*hij noteert*) „Mijn man is niet thuis.” Dit is de bekende uitvlucht van alle lieden, die snel van koopen en langzaam van betalen zijn. Je man is een gauwdief

KATRIJN.

Zeg dat nogmaals en ik sla je met den bezem op je kop stuk.

GEZAG.

Bedreiging van een ambtenaar in de uitoefening van zijn functie. Pierlala is getuige en Duit is mijn tweede getuige. Meê naar de gevangenis. (Hij vat Trijn aan).

KATRIJN. *zich verwerend met den bezem).*

Man, ik sla je dood!

GEZAG.

Onder verzwarende omstandigheden van een wapen voorzien. Vrouw, in naam des Konings zijt ge mijn gevangene.

VORIGEN. JAN KLAASSEN.

(Jan Klaassen is opgekomen en slaat met zijn stok Gezag den hoed over de ooren).

PIERLALA.

Het ziend gezag veroordeelde den dichter,

Wel ons, wellicht is blind gezag nu wijs,

JAN KLAASSEN.

Wie de man is weet ik niet en wil ik niet weten, maar blind is ie niet. (*Gezag tilt met moeite zijn hoed van zijn hoofd. Dadelijk slaat Jan Klaassen hem weer over zijn oogen).*

Let wel, hij ziet meer dan ooit een sterveling voor hem zag. Want wie onzer ziet nu zooals hij, wat hem boven het hoofd hing. (*Hij drukt hem den hoed weer over de ooren).*

DUIT.

Jan Klaassen, je sloeg Gezag.

JAN KLAASSEN.

Wie goed weet toe te slaan, weet zelfs gezag onder een hoedje te vangen. Ei Gezag, wat kom je hier doen? (*hij luistert aan den hoed*). Je spreekt onverstaanbaar.

GEZAG. (*met een ruk zijn hoed van zijn hoofd trekkend en ter zij springend. Duit beschermt hem met het zwaard*).

Geweldenaar!

JAN KLAASSEN.

Zoo hoort het. Je hoed af in tegenwoordigheid van mijn vrouw. Waarom heb je haar aangerand?

GEZAG.

In naam des Konings: Ik neem U beiden gevangen.

(*Hij wil op beiden toetreden. Ze worden handgemeen. Jan Klaassen en Trijn slaan met hun bezem en stok Gezag en Duit weg. Gezag verliest zijn hoed en zijn penning, Duit zijn pruik. De twee getuigen rapen dezen op en vluchten met Gezag en Duit*).

JAN KLAASSEN.

Goud, geld en klappen hebben één deugd gemeen — zij klinken. En nu wijf — geef mij een anderen klank dan slaag te hooren . . . een klinkende kus.

KATRIJN.

Verdiene doe j'em niet — maar hier, pak aan.

(*Zij kussen elkaar*).

PIERLALA.

Het kussen duurt nog langer dan het slaan . . .

Let op, daar komt de blijde bruidstoet aan.

(*Jan Klaassen, Katrijn en Pierlala trekken zich naar den woonwagen terug.*

Amiante met haar dochter ende speelgenooten in een feestelijken stoet, getooid met rozen en jasmijn, met de muzikanten voorop, komen op).

AMIANTE, LIANE, GULDENMOND,
RIJKLOF en de speelgenooten.

AMIANTE.

Ik ben zoo blij, dat voor ge, kind, U geeft,
Aan d'ernst des levens, dien het huw'lijk brengt,
Nog eenmaal met Uw speelgenooten U,
In d'onschuld van Uw onbewuste jeugd,
Vermaakt, want wie als ik, den sluier draagt
Der vrouw, die eenmaal gansch heeft lief gehad,
En toen de liefste stierf, dit leven zag,
Als in herinnering een schoon verschiet,
Die weet, hoe leed door lief en lief door leed,
Gestrengeld worden in des levens spel.
Verheugt U, kind'ren, en vermaakt U wel,
Liane, mijn vriendin, mijn trouwe steun,
Gij, die wel weet, wat mij het leven nam,
En mij nu troost door toegenegenheid,
Kom, zet U bij mij neder, hier ter zij,
Verheug U, met de kind'ren, kind gij zelf',
En laat 'k mij, toezien, door herinn'ring troosten,
Want Guldenmond, uw vreugd is mijn geluk.

LIANE.

Hoe schoon is rouw, wanneer het rouwen geldt,
Een waardige, wiens leven 't krip verdiend'
Dan wordt, zooals bij U, de rouw een statie,
Van eerbiedwaardigheid en hoog're gratie.

GULDENMOND.

Dies, lieve moeder, laat 'k uw zwarte dracht,
Voor heden dan met blijde bloemen sieren,
Ei zie, viooltjes en vergeet-mij-niet,
Neem deze kus als troost voor al verdriet,
En nu, laat ons nog eenmaal lachen, dollen,
'k Wil springen, schertsen, dansen, stoeien, hollen

(Zij wil wegloopen).

RIJKLOF.

Wel, loop je nu al weg, hei, meisje, hei!
 Blijf hier: wij spelen, „hei 't was in de Mei”.
(allen vormen een kring en spelen „Hei, 't was in de Mei”).

MARIOLA.

Ik weet een ander spel, ik weet een spel,
 Vol grappen en toch ook vol diepen zin.

GOVERT.

Neen, 'k wil wel grappen, maar geen diepen zin,
 En 'k laat mij, Mariola, niet bediss'len.

MARIOLA.

Ik weet wat, wij gaan stuivertje verwiss'len.
*(allen kiezen een plaats, behalve Rijklof
 die in 't midden moet tikken).*

PAONIA.

Kom, kom, Latildus, neem nu Goverts plaats.

GOVERT. *(tot Mariola).*

Snel, neem de plaats in van Paonia, meisje.
(zij verwisselen van plaatsen).

RIJKLOF. *(op Goverts plaats).*

Dat 's mis, ik ben hier 't eerste, jij moet wachten.

GOVERT.

Neen, neen, ik tikte 't plaatsje vlak voor jou.

GULDENMOND.

Steek over, Arosine, terwijl die kibblen.

*(Zij steken snel over, maar Rijklof merkt
 het nog net en komt vóór Arosine op de
 plaats).*

AROSINA.

Dat 's stout — nu sta ik zonder plaats, alleen.

MENANDER.

Antelma snel! loop vlug langs Tartus heen.

(Zij willen wisselen).

TARTUS. *(ze voorkomend.)*

Dat's mis — hier sta ik eerder dan Menander.

GULDENMOND.

Snel, snel — nu alle meisjes met elkander.

(Wisseling).

RIJKLOF.

En nu al knapen met malkaar — heel vlug.

(Wisseling).

GULDENMOND.

Nu elk weer op zijn eerste plaats terug

RIJKLOF.

En nu weer overkruis elk kust de schoone,

Wier plaats hij neemt

*(Zij wisselen, maar elke vrijer blijft bij
zijn dame staan).*RIJKLOF *(Guldenmond om-
armend)*

Wat's dat, — gaat niemand meer in d' eigen rei?

GULDENMOND.

Elk houdt zijn plaats graag aan der and're zij

Wie weet wat anders nu om te gaan spelen?

RIJKLOF.

Van zoenen heb 'k genoeg — nu wil 'k krakeelen!

MARIOLA.

Nu weet ik weer wat — laat ons zakdoek leggen.

LATILDUS.

Neen, neen laat mij nu ook eens hier wat zeggen.

PAONIA.

Ja, wat Latildus zegt, dat doen we ook.

LATILDUS.

Blindemannetje stel ik voor

Hoor, en wie de blinde pakt, die mag hij zoenen.

ANTELMA.

Maar niet opzettelijk je laten grijpen, Arosine.

TARTUS.

En wie zijn eigen vrijster raadt en pakt,
Die mag haar tweemaal zoenen tot belooning.

GULDENMOND.

Dan 't eerst den doek voor Rijklof's stoute oogen.
(*hem den doek voor de oogen bindend*)
'k Heb in mijn haren een krans van jasmijn,
Voor jou zal 't raden zoo niet moeilijk zijn.
(*Zij draaien Rijklof rond en spelen blinde-*
mannetje.)

RIJKLOF. (*Govert pakkend*).

Wie is dat?

ALLEN.

Raden! raden!

RIJKLOF (*met zijn handen langs*
Govert's buis gaande).

Dat is, dat is een buis met zilvren knoopen,
Dat's Tartus en ik laat hem gaarne loopen.

TARTUS.

Dat's mis!

GOVERT.

Want 'k heb met Tartus juist van buis geruild.

GULDENMOND.

Opnieuw je bent je blinddoek nog niet kwijt.

RIJKLOF (*opnieuw tastend en*
zoekend, hij vat An-
telma, die snel de jas-
mijnenkrans van Gul-
denmond neemt).

Dat is — dat is 'k ruik geuren van jasmijn.
(*hij zoent haar opeens onstuimig.*)

Dat kan niet anders dan goudmondje zijn.

GULDENMOND. (*hem haastig den
doek afnemend*)

O, wat een ontrouw ik doe niet meer meê,
Met blinde minnaars zijn we niet tevreê.
O foei, o foei, Rijklof, ik ben bedrogen!

RIJKLOF (*Guldenmond zoenend*)
Vergeef de fout — nu kus 'k met open oogen.

TARTUS.
Ziet daar eens aan een wip wie wil er
wippen?

ANTELMA.
Een schommel laat ons in den schommel zweven.

MENANDER.
Eerst bruid en bruidegom hier op de wip.

AROSINE.
Ja, Guldenmond, kom hier, ik help je stijgen.
(*Guldenmond en Rijklof op de wip.*)

RIJKLOF (*in de hoogte*).
O, o — hoe hoog voel ik mij nu verheven,
Ik zie de wereld als een klein gedoe,
En ik laat niemand van U tot mij rijzen.
(*Ze laten Rijklof dalen.*)

GULDENMOND.
O, 't stijgen maakt mij duiz'lig, maar ten top
Voel ik mij sterk, hef Rijklof U nu op,
Want 't is wel schoon hier boven, maar alleen
Is maar alleen — 'k wil 't schoon zien door U heen.
(*Zij laten haar dalen.*)

RIJKLOF.
Nu ben 'k weer boven maar alleen, 't is waar,
't Is beter in de laagte met elkaar.

GULDENMOND *(stijgend, maar zich latend stilhouden tot evenwicht).*

En nu stijg ik weer halt 'k zie zijn gezicht,
Houdt beiden ons nu zoo dat's evenwicht

RIJKLOF.

En 't evenwicht is 't allermooiste, zie
Noch hoog, noch laag 't best is de harmonie

AROSINE.

Neen, dalen, rijzen, rijzen, dalen, gauw
Dat's leven dans kom, brengt ons elk een touw.
(De vrijers brengen springtouwen.)

RIJKLOF.

Ja, dalen, rijzen, schomm'len wippen, dans,
En alles in de maat dat doen wij thans.
(Springtouw dans).

GULDENMOND.

Zie, zie, de kar van Thespis, kind'ren komt,
Dat is eerst aardig moeder, zie toch hier,
Dat noem ik nu eerst recht bruiloft's plezier!
(Zij tikt tegen den wagen. Jan Klaassen komt naar voren).

VORIGEN. JAN KLAASSEN.

JAN KLAASSEN.

Gegroet, vroolijk gezelschap, door een vroolijk man.

AMIANTE.

Gegroet, mijn vrienden, welkom op mijn goed,
Men sprak, Jan Klaas, mij veel goeds van uw troupe.
'k Bied U gastvrijheid aan, verzorging, goud,
Wanneer gij thans uw goeden naam ophoudt.

JAN KLAASSEN.

Wat dat aangaande is, edele vrouwe, onze naam is
beter dan onze reputatie, onze reputatie beter dan onze faam,
onze faam beter dan onze kunst en 't beste van alles is

onze goede wil, welke in gestadigen wedstrijd is met onzen nog beteren eetlust. Deze goede menschen zijn wij, de reizende tooneellui.

AMIANTE.

Bij zooveel woorden, vriend, past een gedachte,
En hoewel wij heel veel van U verwachten,
Bedenk het wel, zij 't spel ook vol jolijt,
Vergeet vooral niet de moraliteit.

LIANE *(tot Jan Klaassen)*

En gij, wees zelf moreel in uw bescheid.

JAN KLAASSEN.

O, ons modern theater is zéér vroom geworden. Als 't nu maar niet naar het bijbelsche woord gaat: „De bruiloft is wel bereid, doch de genooden waren het niet waardig”. Dezen vromen zin schuif ik de booze critiek in haar aftandsche schoenen.

AMIANTE.

Zie, om natuur en kunst te zaam te voegen,
Tot schoonheid in volmaakte harmonie,
Liet 'k in d'open lucht dees schouwburg bouwen,
Brengt vrienden nu, mijn streven tot volmaking,
Ik schonk de lijst, maalt gij het schilderij,
Waakt over 't woord, zij uwe geest ook vrij.

JAN KLAASSEN.

Mevrouw als de kerk een comédie is geworden, heeft de comédie de plicht in een kerk te veranderen. Het onderscheid is slechts een vraagstuk van lid- en ledematen. In de kerk kruise men de vingers en in de comédie de beenen. Ik heb een danseresje bij de troep, die danst als een Russische balletteuse.

AMIANTE.

Beoog het schoone en het goede, vriend,
Als 't schoone 't goede wil, wordt 't goede schoon,
Alleen 't vermaak, dat wijding geeft, verheft.

JAN KLAASSEN.

Maar ik wil mijn publiek zelf kiezen. Geef mij als publiek louter menschen, die een geheim te verzwijgen, een verdriet te lenigen en een smart te vergeten hebben. De dichter heet Spiritio en behoort tot het geestenrijk; het zal dus geestig zijn. Op je plaats, op je plaats, op je plaats, op je plaats, sujetten! Juich ons niet toe voor het eind, want wij loopen anders gevaar onze deugden voor gebreken en onze gebreken voor deugden te gaan aanzien. Op jouw plaats, op jouw plaats sujetten! Het stuk dat wij vandaag vertoonen, verbeeldt den strijd tusschen liefde en goud. De moraal is even vernietigend als troostrijk, want het publiek zal heengaan met de overtuiging, dat de vrouw de schuld van den man en de man de schuld van de vrouw draagt. Dat maakt het wederzijdsche vergeven gemakkelijk, en als de roeping van het tooneel bestaat in de propaganda voor de goede reden, welnu, dan is er niets verheveners dan de moraal van het nieuwe stuk, dat tot ondertitel heeft: De liefde sticht. — Op je plaatsen, en muziek, muziek, muziek

(Jan Klaassen geleidt Amiante naar een eerezetel. Het bruidspaar en de jonge lieden groepeeren zich. De muzikanten komen op en stellen zich op nabij de plaats, waar Jan Klaassen en zijn makkers het tooneel opslaan).

DOEDELZAK. *(tot Dwarsfluit).*

Weet je, mijn kunst staat het hoogste, van wege mijn instrument. Deze zak is gemaakt van het vel van een ongeboren geitje en de moeder is aan de bevalling gestorven. Tureluut tureluut hoor je het niet aan de droefenis van de tonen?

DWARSFLUIT.

Dan moet je mijn fluit hooren Ik maak van kouwen wind warm geluid. Warm geluid wekt de zinnen op, opgewekte zinnen leiden tot het huwelijk, het huwelijk

leidt tot kinderzegen en zoo blaas ik door dit instrument het menschengeslacht op de wereld. Mijn kunst staat het hoogste. — Hoor maar. (*hij speelt een paar hooge gamma's.*)

VEDEL.

Jelui zijn allebei schaapskoppen. Ik alleen voer den stok. En wie den stok voert, die is toch wel zeker de sterkste en de hoogste. (*Hij strijkt een paar noten.*)

TURKSCHE TROM.

Als 't bij volkstemming ging, was ik nummero één. Want al heb ik ook maar één klank, mij hoor je boven alles uit. (*Hij slaat een roffel.*)

*Muziek totdat het scherm van Jan Klaassen's tooneel
langzaam opgaat.*

EERSTE TOONEEL.

JAN KLAASSEN, KATRIJN.

JAN KLAASSEN.

Heeft ie duiten ?

KATRIJN.

Hij is welgemaakt, spreekt op een aangename manier, en zingt als een lijster.

JAN KLAASSEN.

Heeft ie duiten ?

KATRIJN.

Hij is goedhartig, heeft veel talent en een schoone toekomst.

JAN KLAASSEN.

Heeft ie duiten ?

KATRIJN.

Neen.

JAN KLAASSEN.

Dan kan ie naar mijn dochter fluiten.

KATRIJN.

Dus je geeft hem het jawoord niet ?

JAN KLAASSEN.

Ik geef hem het nee-woord.

KATRIJN.

Ik geef hem het jawoord.

JAN KLAASSEN.

Ik geef hem het nee-woord.

KATRIJN.

Het jawoord.

JAN KLAASSEN.

Het nee-woord.

*(Zij raken, ja en nee zeggend handgemeen
en gaan vechtende af).*

TWEEDE TOONEEL.

CLASINA, PIERLALA.

CLASINA.

Het geurt naar bloemen van den oleander,
'k Hoor vogels zingen en fonteinen ruischen,
De wolken drijven in de blauwe lucht,
En 't windje suizelt in het loof gerucht.
Lokt niet de pauw, verguld in 't zonnelicht?
De doffer koert — de lucht is vol aromen,
Kom nu ook gij, geliefde uit mijn droomen!

PIERLALA.

De zilv'ren maan, nog bleek door zonnepracht,
Komt op; ik weet, dat z'op mijn lied'ren wacht,
Haar horens luisterend gekromd. Nu luit,
Zing meê, dat ik mijn minnesmarten uit.

Hij zingt. De muziek voor het tooneel begeleidt.

MINNESMART.

Ik kom van ver getogen
En draag een groot verdriet,
Mijn lief heeft mij bedrogen,
Waarom, dat weet ik niet.

Ik ben zoo moe van zwerven,
 Zoo lang droeg ik mijn kruis,
 Zal eeuwig ik dan derven,
 Een stil, gelukkig thuis?

Ik vroeg het aan de boomen,
 Ik vroeg het aan den vliet,
 Het loover en de stroomen,
 Die wisten beï het niet.

Ik ben vol hartsverlangen,
 Maar weet niet waar te gaan,
 De klachte van mijn zangen,
 Verstaat alleen de maan.

Ik kom van ver getogen,
 En draag een groot verdriet,
 De tranen van mijn oogen,
 Zijn bronnen voor mijn lied.

CLASINA.

Wie zijt gij, bleeke zanger van uw smart?

PIERLALA.

Ik ben de zoeker naar een vrouwehart.

CLASINA.

Zijt gij de held, dien 'k beeldde in mijn droomen?

PIERLALA.

Zijt gij het doel, waarvoor 'k ben hier gekomen?

CLASINA.

'k Wil droomen waar gij droomt en koozen waar gij koost.
 'k Wil lijden waar gij lijdt en troosten waar gij troost.

PIERLALA (*haar te voet vallend*)

'k Wil lieven waar gij lieft, en lusten waar gij lust,
 En lachen waar gij lacht . . . en kussen waar gij kust.
 (*Zij omhelzen elkaar*).

(Samen zingend).

PIERLALA.

CLASINA.

Ik kom van ver getogen, Hij komt van ver getogen,
 En draag een groot verdriet, En draagt een groot verdriet,
 De tranen van mijn oogen, De tranen van zijn oogen,
 Zijn bronnen voor mijn lied. Zijn bronnen voor zijn lied.

(Beiden af).

DERDE TOONEEL.

JAN KLAASSEN, BERLINO.

JAN KLAASSEN.

Goed, wij zullen 't al een eerlijke handelszaak beschouwen.
 Laat zien. Ik heb de waar. Mijn dochter. Het is een puike
 waar, goed in 't vleesch, stevig van vormen en geschikt
 om een man gelukkig te maken. Zij is gehoorzaam, huiselijk,
 zedelijk en gewend om de tweede plaats in te nemen. Ik wil
 van de waar af en jij wil van het geld af. Wat biedt je?

BERLINO.

Een verzekerd bestaan.

JAN KLAASSEN.

Te weinig.

BERLINO.

Kleeren, juweelen, een landhuis, een auto en een
 levensverzekering.

JAN KLAASSEN.

Te weinig.

BERLINO.

Een lijfrente voor mijn schoonmoeder en een subsidie
 voor het theater van mijn schoonvader.

JAN KLAASSEN.

Te weinig.

BERLINO.

Ik zal lid van de Kamer worden, een ridderorde koopen,
 een adellijken naam met een blazoën en haar aan 't Hof
 doen ontvangen.

JAN KLAASSEN.

Niet meer? Ik dacht, dat je met geld méér kon doen.

BERLINO.

Ik zal een krant oprichten, de regeering omverwerpen, den Koning doen verjagen, de republiek doen uitroepen en zelf worden president van de republiek.

JAN KLAASSEN.

Niet meer?

BERLINO.

En dan wordt Jan Klaassen minister-president!

JAN KLAASSEN.

Top, je hebt het jawoord.

BERLINO.

Ook van de moeder?

JAN KLAASSEN.

Man en vrouw zijn één. En ik draag den stok. In een goed huwelijk heerscht het stokrecht. Je hebt dus het jawoord.

BERLINO.

Ook van je dochter?

JAN KLAASSEN.

Dat koop je.

BERLINO.

Is dat te koop?

JAN KLAASSEN.

Alles is te koop behalve je ongeluk. Dat krijg je gratis.

BERLINO.

Ik zou graag hebben, dat ze mij ook een beetje lief had.

JAN KLAASSEN.

Dat koop je.

BERLINO.

Is liefde te koop?

JAN KLAASSEN.

Wie liefde als een aalmoes krijgt, blijft levenslang in zijn huwelijk een bedelaar.

BERLINO.

Rijk ben ik genoeg. (*Hij rinkelt met een zak met geld*).

JAN KLAASSEN. (*hem om den hals vallend*).

Schoonzoon!

BERLINO.

Vader!

(*Beiden af*).

VIERDE TOONEEL.

KATRIJN, HIDALGO.

KATRIJN.

Vreemde sinjeur, wat kom jij hier doen?

HIDALGO.

Ik ben op zoek naar de verdrukte onschuld. Mijn arm wil slaan en mijn zwaard wil houwen. Ik wil een maagd gelukkig maken door de liefde, een dichter door zijn kunst en ik zoek daarom naar een burger om hem te dooden.

KATRIJN.

Goed. Jij bent de ware paladijn. Laat ons samen het plan opmaken. De maagd is er. De dichter is er en de burger is er. De maagd is verliefd, de dichter een kunstenaar en de burger een verwaten schurk.

HIDALGO. (*zijn zwaard trekkend*).

Waar is de burger, dat ik hem kan neerslaan. Want als de liefde, de kunst en de adel, samen willen gaan om de wereld beter en gelukkiger te maken door gevoel, schoonheid en karakter, dan moet eerst de burger dood. Want hij koopt de maagd, laat den dichter sterven en berooft den adel van zijn aangeboren rechten en goederen.

KATRIJN.

Luister! (*Zij hooren een geldzak rinkelen*).

HIDALGO.

Wij rinkelden met onze sporen en onze harnessen. Zij rinkelen met hun geldzak. Die man moet sterven.

KATRIJN.

Edelman, steun de liefde en de schoonheid in hun strijd tegen den burger. Maar wees voorzichtig, want hij is rijk.

HIDALGO.

Eer voor baat.

KATRIJN.

't Bate uw eer. Vaarwel, mijn dappre heer. (*Af*).

VIJFDE TOONEEL.

HIDALGO, BERLINO.

BERLINO. (*geld tellend in de zak*).

Edelman, bedelman, dokter, majoor,
Koning, Keizer, de geldzak gaat voor.

HIDALGO.

Belager van de onschuld, sterf!

(*Hij slaat met zijn zwaard op Berlino toe. Deze weert den slag met zijn geldzak af*).

BERLINO.

Waarom sla je mij?

HIDALGO.

Omdat ik een zwaard heb en jij een geldzak.

BERLINO.

Dan sla liever op mijn geldzak. En als je er een snee inslaat, rollen de goudstukken er uit en je kunt grabbelen.

HIDALGO.

Bah! Ik wil je goud niet. . . ik wil je bloed.

BERLINO.

Je hebt ongelijk. Tusschen ons beiden is 't onderscheid niet groot. Jij hebt het blazoen en ik den dubloen. Willen wij ruilen ?

HIDALGO.

Bah !

BERLINO.

Het is heelemaal niet zoo'n kwaad zaakje. Want jouw waarde is een illusie, maar mijn waarde is werkelijkheid.

HIDALGO.

Plebejer !

BERLINO.

Dat is niet vriendelijk van je. Ik wil juist het plebejdom vaarwel zeggen en ook edelman worden.

HIDALGO.

Men wordt geen edelman, men is een edelman.

Het is een recht van geboorte, verleend bij de gratie Gods.

BERLINO.

Ik wil het recht koopen bij de gratie gouds. Die heeft hier op de wereld heden ten dage meer invloed. Hoeveel kost je titel ?

HIDALGO.

Geldzak !

BERLINO.

Laat ons eens een rekening opstellen. Wat zou je er van denken als je geld genoeg hadt om de burcht van je voorvaderen terug te koopen.

HIDALGO.

Zwijg, of ik steek toe.

BERLINO.

Er liggen groote landerijen om heen. Die voeg ik er bij.

HIDALGO.

Mijn geduld raakt op.

BERLINO.

Een stal met paarden als toegift.

HIDALGO.

Sjacheraar !

BERLINO.

En natuurlijk, bij de paarden hooren de koetsen. En in de koetsen ga je ult rijden met je geliefde. Je rijdt naar den juwelier. Daar koop je haar een ring met een hemelsblauwen turkoois in een krans van diamanten ; een pendeloque met drie parels en drie robijnen, die ze hangt onder 't kuiltje van haar hals aan een kettinkje van platina ; een snoer paarlen om door heur zwart haar te winden

HIDALGO.

Geld is drek.

BERLINO.

Het is de mest van den geluksakker. Dubloen voor blazoen.

(Hij biedt hem de geldzak aan).

HIDALGO.

Dat is te veel. Sterf ellendige.

BERLINO.

Help, help, help.

(Hij vlucht, gevolgd door Hidalgo met getrokken zwaard. Beiden af.)

ZESDE TOONEEL.

SWANHILDE.

O, vreeselijk, vreeselijk ! Waar is de schoone, bleeke ridder ?

HIDALGO. *(opkomend).*

Jonkvrouw, mijn reverenties.

SWANHILDE.

Schoone, bleeke ridder, wie sloeg U die wonde ? O, ik zie, dat gij bloedt.

HIDALGO.

Waarlijk, ik ben gewond. De geldzak was sterker dan het zwaard. Hij sloeg mij er mee en ik was verblind, en al de scherpe kanten van zijn gesnoeide dubloenen sloegen sneden in mijn voorhoofd.

Alleen mijzelf redde ik onbesmet. Eér voor baat.

SWANHILDE.

Buig U bij mij neder (*hem bettend en met haar zakdoek verbindend*).

Doet het U pijn, bleeke ridder? Zie, ik zal een kus geven op elk van uwe wonden en zij zullen zich sluiten.

HIDALGO.

Jonkvrouw, mij is gezegd, dat ik liefde zal vinden bij de eerste jonkvrouw, waarvoor ik zal nederknielen en die mij knielende de bloedende wonden met kussen zal heelen, al de vele bloedende wonden, die het dubloen aan het blazoen slaat. En zie, ik lig geknield, jonkvrouw en gij hebt mij gekust . . . Ik heb U lief.

SWANHILDE.

En ik heb U lief.

HIDALGO.

Voor eeuwig de uwe, in lief en leed.

SWANHILDE.

Voor eeuwig de uwe, in leed en lief.

HIDALGO. (*opstaande*)

Kom mee — ik voer U naar mijn luchtkasteel.

SWANHILDE.

Ja, laat ons er heen snellen.

HIDALGO.

Buiten staat mijn Pegasus gezadeld.

SWANHILDE.

Voorwaarts — naar wolkenland!

(*Beiden gearmd af*).

ZEVENDE TOONEEL.

JAN KLAASSEN, KATRIJN.

JAN KLAASSEN.

Zij zal trouwen met Berlino.

KATRIJN.

Zij zal trouwen met Pierlala.

JAN KLAASSEN.

Zij zal trouwen met Berlino. — Dat zeg ik als vader.

KATRIJN.

Zal trouwen met Pierlala — Dat zeg ik als moeder.

JAN KLAASSEN.

En ik zeg Berlino.

KATRIJN.

Ik zeg Pierlala.

JAN KLAASSEN.

Berlino.

KATRIJN.

Pierlala.

(Zij raken handgemeen. Vechtende en kibbelende af.)

ACHTSTE TOONEEL.

PIERLALA, CLASINA.

PIERLALA.

'k Vroeg een kusje
 Bij de rozen,
 'k Vroeg een kusje
 Bij den haag,
 'k Heb mijn Klaasje
 Toen zien blozen.
 Om een kusje
 'k Haar weer vraag.

CLASINA.

Zang.

'k Heb zijn bleeke wang gekust,
 'k Heb zijn moede hoofd gesust,
 'k Gaf hem alles wat hij bliefde,
 Twee is één — en dat is liefde.

SAMEN.

'k Gaf háár alles wat 'k Gaf hem alles wat
 zij bliefde hij bliefde.
 Twee is één — en dat is liefde.

PIERLALA.

Wat dacht gij lief, toen g'aan den vijver stondt ?

CLASINA.

Ik zag mijzelf en kuste d'eigen mond.

PIERLALA.

Wat dacht gij lief, toen 'k in mijn arm U had ?

CLASINA.

Ik dacht, ik dacht — ik weet niet meer aan wat
(schalks wegvluuchtend).

(Pierlala stemt zijn mandoline en tokkelt treurig.

CLASINA. *(weder naderend)*

Wat dacht gij lief, toen g'aan den vijver stondt ?

PIERLALA.

'k Dacht aan mijn bleek gelaat en aan uw rooden mond.

CLASINA. *(valt in zijn arm).*

Wat denkt gij thans, nu 'k in uw armen rust ?

PIERLALA. *(na haar gekust te hebben).*

Elk kust zichzelf als hij de and're kust.

CLASINA.

Hebt nooit voor mij, een and're gij bemind ?

PIERLALA.

'k Vraag U hetzelfde, antwoord eerst mijn kind.

CLASINA.

'k Heb vaak bemind, maar nooit wist ik goed wie.

PIERLALA.

Mij ging 't als u — elk mint zijn fantaisie.

CLASINA.

Kus dan in mij, van wie gij 't meeste hieldt,

PIERLALA.

Ik kus in u mijn fantaisie beziel.

(haar kussend)

CLASINA.

Toen 'k haakte naar uw mond, vond ik geluk,
Verlangen is slechts zoet; voldoening, druk.

PIERLALA.

Blijv' onze liefde leven door verlangen.

CLASINA.

Kus voor die woorden mij op beide wangen.

(kussend en stoeiend af).

NEGENDE TOONEEL.

HIDALGO, SWANHILDE.

SWANHILDE.

De Pegasus was net naar wolkenland gevlogen en het luchtkasteel is in rook opgegaan. Als wij willen trouwen, lieve vriend, moet er een bruiloft zijn. Als er een bruiloft wil zijn, moet er een zaal zijn. Als er een zaal is, moeten er gasten zijn. Als er gasten zijn, moet er een gastvrouw zijn. Heb je mij lief?

HIDALGO.

Stel mij op de proef. Vraag mij alles wat je wilt en ik zal het je geven. Een land vol kasteelen — in de lucht. Een stal vol gevleugelde paarden. En bij mijn zwaard, ik maak je tot Koningin — van wolkenland. Vraag mij alles wat je maar wilt.

SWANHILDE. *(kinderlijk).*

Ik wil geen luchtkasteel, maar een echt, van steenen met landerijen rondom. En een stal vol koetsen en paarden. Dan gaan wij samen rijden naar den juwelier. En je koopt voor mij: een ring met een blauwen turkoois in een krans van diamanten. En een pendeloque van drie parels en drie robijnen, die ik zal hangen onder het kuiltje van mijn hals aan een kettinkje van platina. En een snoer blauwglanzige parelen, om door mijn zwarte haren te winden.

(Zij ontsnoert heur haren en laat ze langs zijn gelaat vallen).

HIDALGO.

O, hoe bedwelmend zijn je zwarte haren. Ik wil mijn gelaat betten in je zwarte tressen. Je zwarte haren zijn als een donker woud vol gevaren en geheimenissen. Er schuilen donkere burchten in met sombere ridders, en zwarte spelonken met kluizenaars, die bidden voor de zonden van 't vleesch. Je zwarte haren zijn een donker woud, waarin ik verdwaald raak. O, ik ben opeens door je zwarte haren een arme, dolende, verworpen ridder geworden.

SWANHILDE.

Weent gij, bleeke ridder?

HIDALGO. *(smartelijk).*

Gij vroegt toch parelen om uw zwarte haren te versieren?

SWANHILDE.

Ik zal uw tranen met mijn zwarte haren wegwisschen. Ik zal uw bleek gelaat streelen met mijn zwarte haren. En telkens als gij in het leven bedroefd zijt, zult gij in mijn zwarte haren uw smart komen uitweenen.

HIDALGO.

Uw haren geuren sterk als jasmijn. Mijn tranen glinsteren er op als slangenooogen. O, . . . *(opeens met afkeer)* al uw tressen zijn als slangen en hun spitse tongetjes lekken naar het bloed van mijn wonden. . . .

SWANHILDE.

Als de harde wereld u vervolgt, zult gij in het woud van mijn zwarte haren kunnen uitrusten. Ik zal u de donkere koelte geven van de nachtspelonk en den zwarten gloed van den nachtplas, waar de maan in schijnen komt. . . . (*opeens frivol*) geef mij de parels van het maanlicht.

HIDALGO.

O, de geur van uw haren bedwelmt mij. Ik ben verdronken in den plas van uw donker bosch. . . . Nu heb ik alles verloren, bezit, blazen, eer. . . . en mijzelf.

SWANHILDE.

Hebt gij mij lief?

HIDALGO.

Ik heb u lief. Eisch een proeve.

SWANHILDE.

Vergeet u zelf. . . . verkoop uw luchtkasteel en geef mij de parels. . . . (*Swanhilde af*).

TIENDE TOONEEL.

HIDALGO, BERLINO.

BERLINO.

Hoeveel kost uw titel?

HIDALGO.

Gaat heen. Gij zijt te arm om hem te koopen. . . .

BERLINO.

Dus is hij te koop?

HIDALGO.

O, goden! Ik sjacher al.

BERLINO.

Ik bied u het kasteel van uw voorvaderen.

HIDALGO.

Te weinig.

BERLINO.

Het land er omheen.

HIDALGO.

Te weinig.

BERLINO.

Een stal met koetsen en paarden.

HIDALGO. (*steeds zwakker*).

Te weinig.

BERLINO.

Gij rijdt uit met uw geliefde en koopt een ring met een turkoois, een pendeloque met drie paarlen en drie robijnen voor 't kuiltje van haar hals, en snoeren paarlen, blauwzilveren paarlen voor heur zwarte haren.

HIDALGO.

Heur zwarte haren.

BERLINO. (*den zak met dubloenen toereikend*).

Heur gitzwarte haren. . . .

HIDALGO.

Een donker woud vol geheimenis en bedwelmende geuren. . . .

BERLINO. (*den goudzak vasthoudend*).

Gelijk oversteken. . . .

HIDALGO.

Wat?

BERLINO.

Geef mij uw zwaard. . . .

HIDALGO.

Het gevest vormt een kruis. . . . en daarop heb ik gezworen.

BERLINO.

Hoeveel kost het kruis? Hoeveel kost den eed? Ik kan alles betalen.

HIDALGO.

Man, hoe zijt gij zoo rijk geworden, dat gij de ziel van god en mensch kunt koopen?

BERLINO.

Ik heb een fabriek van knopen voor Pierlala-jassen. Alles wat de Pierlala's van de heele wereld bij elkaar zingen, vloeit ten laatste in mijn geldzak.

HIDALGO.

Hier is mijn zwaard. . . .

(houdt het met de punt naar Berlino's borst gekeerd).

BERLINO.

De punt valt mij tegen. . . . ik dacht, dat zij scherper was. Het zwaard is te duur. . . . De landerijen geef ik er niet bij.

HIDALGO.

Schurk!

BERLINO.

Dat is handel.

HIDALGO.

Sjacheraar. . . . pak aan.

(hij geeft het zwaard wat verder aan).

BERLINO.

Er zijn roestvlekken op het lemmet. Het zwaard is te duur. De stal met de paarden en de koetsen trek ik van de rekening af.

HIDALGO.

Je bent geen edelman. Je breekt je woord.

BERLINO.

Ik heb het zwaard ook nog niet. Hoe kan je dan verlangen, dat ik al een edelman ben.

HIDALGO.

Pak aan het zwaard. . . . tot het kruis. . . . En word zoo edel als het kruis zelf.

BERLINO.

Aan dat kruis kleeft bloed. Ik zal het moeten laten polijsten. Het is te duur.

HIDALGO.

Dit bloed is onuitwischbaar.

BERLINO.

Dan trek ik het kasteel ook van de rekening af.

HIDALGO.

Dief!

BERLINO.

Den ring en de pendeloque trek ik ook van de rekening af.

HIDALGO.

Dan houd ik mijn eer en jij je geld.

BERLINO.

Denk aan de parelen . . . aan de parelsnoeren, blauw vonkend in het donkere git van heur haren.

HIDALGO.

Het donkere git van heur zwarte haren. . . . Hier is mijn zwaard.

BERLINO.

Hier is de zak met goud.

HIDALGO. *(den zak aannemend,
en hem van zich afhoudend alsof de zak riekt).*

Het stinkt.

BERLINO. *(het zwaard met het
kruis voor zijn neus
houdend).*

Spreek een edelman niet over geld. *(Hij ruikt aan het zwaard).* Hoe was uw devies?

HIDALGO.

't Staat op het kruis.

BERLINO.

(lezend).

Non olet.

HIDALGO.

Wat was uw spreuk?

BERLINO.

't Staat op den zak.

HIDALGO.

Er staat een doodskop op.

BERLINO.

En een zin — met veel zin.

HIDALGO.

Ik kan niet lezen — ik ben een edelman.

BERLINO.

Neen — nu ben ik de edelman.

HIDALGO.

Neen — ik ben de edelman.

BERLINO.

Gij waart het.

HIDALGO.

En gij zult het nooit worden.

BERLINO.

Vaarwel, ridder zonder zwaard.

HIDALGO.

Vaarwel, zwaard zonder ridderlijkheid.

(elk naar een andere zijde af).

ELFDE TOONEEL.

CLASINA, PIERLALA.

PIERLALA. *(zingend).*

't Zwaantje, dat op vijver glijdt,
 Ziet zijn spiegelbeeld gevleid,
 't Wilgje, dat aan slootkant neigt,
 Kust zijn loover met 't getwijgt,
 Ieder mint zichzelf alleen,
 Ik is ik en anders geen.

't Aapje, dat voor spiegel kuurt,
 't Wonder van zich zelf begluurt,
 't Meisje, dat in 't oog u ziet,
 Zoekt zichzelf en anders niet,
 Ieder mint zichzelf alleen.
 Ik is ik en anders geen.

CLASINA. *(zingend).*

In het oog van die wij minnen,
 Zoekt ons oog het zoetste weten,
 Wil een vrouw den ander winnen,
 Dan moet zij zichzelf vergeten,
 Liefde heet zich zelv' verliezen, }
 d' Ander boven zich verkiezen. } bis.

In het hart van die wij minnen,
 Zoekt ons hart zich weg te geven,
 Wil een vrouw een minnaar winnen,
 Dan moet zij in hem slechts leven,
 Liefde heet zich zelv' verliezen, }
 d' Ander boven zich verkiezen. } bis.

(Samen).

Liefde nemen, liefde geven,
 Liefde lijden, liefde smaken,
 Alle tijden, alle spraken,
 Zeggen liefde is slechts leven.

CLASINA.

En waar Pierrot, wij zullen wonen gaan?

PIERLALA.

In rozengeur en bij den schijn der maan.

CLASINA.

En wat voor schoone kleeren zal ik hebben?

PIERLALA.

'k Vraag al de spinnen om haar schoonste webben.

CLASINA.

En welk kleinood krijgt Uw aanstaande vrouw?

PIERLALA.

Een roze roos met parels van de dauw.

CLASINA.

En krijg ik ook een ring als huwelijkspand?

PIERLALA.

Die ga ik koopen in kabouterland.

(Pierlala af).

TWAALFDE TOONEEL.

BERLINO, CLASINA.

BERLINO.

Heb ik de eer voor mij te zien de schoone, heilige
jonkvrouw, de dulcinea van mijn hart?

CLASINA.

Mijn naam is Clasina.

BERLINO. *(met schild en zwaard).*

Mijn naam is ridder Don Diegos los Caballeros y Solidar.

CLASINA. *(buigend).*

Zéér veel eer.

BERLINO.

Dit hier is mijn blazoën. Vier knopen van keel op een veld van lazuur. Dit is mijn zwaard. Er kleeft bloed aan en er is een eed van trouw op gezworen. En hier staat mijn wapenspreuk: Non olet.

CLASINA. *(nog meer buigend).*

Hooge heer. . . . neem plaats.

BERLINO.

Na u, aangebeden dame.

CLASINA.

Ik ben uw dame niet. Waaraan dank ik de eer van uw bezoek in onze stulp?

BERLINO.

Ik kom u schatten brengen.

CLASINA.

Hooge heer Waarmede heb ik die verdiend?

BERLINO.

In deze wereld komen eerst de schatten en dan de verdiensten. Hier is een diadeem. Het is een gravinne-kroon negenpuntig met negen parels En in 't midden mijn blazoën in robijnen. Die zet ik u op het hoofd.

CLASINA. *(verwonderd zich latend kronen).*

Hooge heer, waaraan dank ik dat?

BERLINO.

Deze mantel van purper en hermelijn sla ik u om de leden.

CLASINA. *(hoe langer hoe meer verwonderd).*

Hooge heer

BERLINO.

Deze gouden keten hang ik u om de schouders. Het is de keten van het gulden vlies.

CLASINA.

Hooge heer.

BERLINO. (*een spiegel ophoudend*).

En zie nu in dezen gouden spiegel.

CLASINA.

Hooge heer . . . ben ik dat ? Ik ken mijzelve niet terug.

BERLINO.

Dat was ook het doel. Maar weet wel, die gij nu ziet,
zijt gij eerst zelve. En die andere, was u zelve niet.

CLASINA.

Hooge heer, wat kan ik u voor dit alles teruggeven ?

BERLINO.

Wat hebt gij te geven ?

CLASINA.

Niets . . . ik ben maar een arm meisje.

BERLINO. (*den spiegel hooghoudend*).

Is dit een arm meisje ?

CLASINA.

Neen, hooge heer. . . dat is een hooge jonkvrouw.

BERLINO.

Wat kan een hooge jonkvrouw aan een hoogen jonkheer
geven ?

CLASINA. (*beschaamd*).

Ik weet het niet. . . heer.

BERLINO.

Hebt gij Pierlala lief ?

CLASINA.

Het arme meisje heeft Pierlala lief.

BERLINO.

En de hooge jonkvrouw ?

CLASINA.

Dat weet ik niet. Ik ken haar nog zoo kort.

BERLINO.

Ik kende haar al voor ik haar zag. En nu gegroet,
hooge jonkvrouw. *(af naar rechts).*

CLASINA.

Gegroet, hooge heer. *(af naar links).*

DERTIENDE TOONEEL.

SWANHILDE, HIDALGO.

SWANHILDE.

Neen, neen, neen. . . . nu moet ik mij eerst kappen.

HIDALGO.

Laat mij de bleeke parels door uw donkre strengen
winden.

SWANHILDE.

Zoo staan ze goed. . . . Ben ik niet mooi zoo?

HIDALGO.

Je bent even mooi als een verwoest ridderslot.

SWANHILDE.

En wanneer krijg ik nu het kasteel. . . . en de stal
met paarden en koetsen? . . .

HIDALGO.

Die zal ik voor u gaan veroveren.

*(Hij maakt een instinctieve beweging om
zijn zwaard te trekken en merkt verschrikt,
dat hij 't niet meer heeft.)*

SWANHILDE.

Wat zocht gij? En waarom ontstelt gij zoo, bleeke ridder?

HIDALGO.

Noem mij niet meer aldus.

SWANHILDE.

Hoë? Gij zijt toch bleek. . . . zoo mooi, edel bleek.

HIDALGO.

Maar ik ben geen ridder meer.

SWANHILDE.

Geen ridder meer ?

HIDALGO.

Neen. . . . ik heb mijn zwaard en mijn blazoën. . . .
verkocht.

SWANHILDE.

Verkocht ? Waarom ?

HIDALGO.

Om snoeren parels te koopen voor uwe zwarte haren.

SWANHILDE.

Ik wil uwe parels niet meer. . . . daar zijn ze terug. . . .
(*Werpt ze hem toe.*)

HIDALGO.

Waarom niet ?

SWANHILDE.

Ik wil alleen parels van een ridder hebben. . . . en
een kasteel van een ridder en een stal met paarden en
koetsen van een ridder, en een pendeloque van parels en
robijnen om onder het kuiltje van mijn hals te hangen
van een ridder.

HIDALGO.

Ik wil dwalen in het bosch van uwe zwarte haren.

SWANHILDE.

Ik wil een ridder met een wapenspreuk.

HIDALGO.

Een spreuk. . . . die heb ik. . . . hier staat ze, op
den ledigen geldzak ! (*toont den zak*).

SWANHILDE.

Is dat voortaan uw devies ?

HIDALGO.

Ja, dat is mijn devies voortaan.

SWANHILDE.

Verlaat mij. . . sjacheraar!

HIDALGO.

Wat staat er op?

SWANHILDE.

Goud brengt eer.

HIDALGO. (*gebroken*).

Vaarwel!

SWANHILDE.

Keer nimmer weer. . .

(*elk af naar een andere zijde*).

VEERTIENDE TOONEEL.

CLASINA, PIERLALA, SPIRITIO (*in een grijs gewaad
met doodsmasker*).

PIERLALA. (*zingend*).

Nu breng ik het maagdelijn,
Bloemengeur en maneschijn,
Webbe, roos en drop van dauw,
En een dak van hemel-blauw.

(*Clasina ontwarend, maar haar niet herkennend*).

Hoogedele gravin. . . heeft u ook hier mijn geliefde
ergens ontmoet? Ik kom haar de huwelijksgeschenken brengen.

CLASINA. (*met veranderde stem*).

Waar zijn uwe geschenken?

PIERLALA. (*een roos toonend*).

Hier. . . de rozegeur stijgt er uit op en de dauwdrop
ligt er binnenin. Dit spinnetje dat er op loopt, zal zijn
webbe weven en de maan heeft mij als bruidskoets zijn
heele eerste kwartier beloofd.

CLASINA. (*met haar eigen stem*).

Ik ken uw geliefde niet, mijnheer.

PIERLALA.

Ben jij het, mijn Klaasje Hoe kom je zóó schoon ?

CLASINA.

De ridder Don Diegos los Caballeros y Solidad is hier geweest en heeft mij dit alles geschonken.

PIERLALA.

O een diadeem, een echte diadeem met echte diamanten. En een echten purperen mantel met hermelijn omzoomd En een spiegel van echt, zuiver goud
O, nu kunnen wij gaan trouwen !

CLASINA.

Het is alles echt. Voel maar.

PIERLALA.

Nu zijn wij rijk. Echt rijk.

CLASINA.

En jou geschenken ?

PIERLALA.

't Blauw van de lucht en 't zilver van de maan !

CLASINA.

Dat is niet echt — dat is maar alles schijn.

PIERLALA.

Veracht niet, wat naar 't wezen echt kan zijn,

Neem deze roos, z'is mooier dan al smuk,

Daarbij dees kus, als zegel voor 't geluk,

(Zij laat zich kussen).

CLASINA.

Wat dacht gij nu — bij dezen laatsten kus ?

PIERLALA.

'k Dacht aan het Klaasje zonder pronk en praal,

Dat 'k liever heb dan u — o duizendmaal.

CLASINA.

En ik dacht, toen gij mij gaaft dezen zoen,

Ach, waart gij graaf, met slagzwaard en blazen.

PIERLALA.

Dus heeft mijn Klaasje mij niet langer lief?

CLASINA.

Het Klaasje wel, maar nu ben 'k edelvrouw,
En 't liefst van al, 'k een ridder minnen zou.

PIERLALA.

Vaarwel hoofsche Klaasje, 'k ben voor eeuwig boos.

CLASINA.

Vaarwel — en hier hebt gij een afscheidsroos.

(Zij geeft hem zijn roos terug)

(Elk naar een andere zijde af).

VIJFTIENDE TOONEEL.

KATRIJN, JAN KLAASSEN, BERLINO, SPIRITIO.

SPIRITIO.

O wereld ginds, o wereld hier, o wee,
O elke wereld brengt zijn smarten mee,
Het schimmenrijk weent nog om lust van d'aard,
Dood is geen leven, leven, dood niet waard.

JAN KLAASSEN.

Dan heb ik nog een laatste voorstel. Wij zullen de
meid zelf laten kiezen.

KATRIJN.

Goed. En wien ze kiest, dien houdt ze.

JAN KLAASSEN.

Zij zal hem wel houden, maar of hij haar houdt, dat
is een moeilijke vraagstuk, dat elke vrouw in haar eigen
hart oplost, als ze haar hart zelf niet opgelost heeft. Want
bij den tegenwoordigen stand van zaken is trouwen meer
rekenen dan teekenen. Ze zijn van 't optellen aan 't ver-
menigvuldigen gegaan en 't slot wordt deelen. Een en één
was vroeger twee — maar nu is eenmaal twee . . . drie.
Dat komt er van, als vrouwen mathesis studeeren.

SPIRITIO.

Ik kom om 't honorarium voor mijn tekst,
De eerste nacht der bruid zij mij gewijd,
En dan verdwijn ik in de eeuwigheid

JAN KLAASSEN.

Je hebt niet veel kans met je holle stem en in dezen
slaaprok.

SPIRITIO *(zijn overkleed af-
werpend) als Berlino.*

Wellicht heb 'k meer succes met dit gewaad.

JAN KLAASSEN.

Wel sapperloot — dat zwaard staat je niet kwaad.

KATRIJN.

Clasina, Kom — waar blijft die kwaje meid.

JAN KLAASSEN.

Zij is misschien haar eersten vrijer kwijt,
En is op zoek naar nummer twee als trooster.

ZESTIENDE TOONEEL.

VORIGEN. CLASINA.

CLASINA.

Hier ben ik al — wie riep mij straks zoo luid?

KATRIJN.

Is dat mijn kind? Wat rijk ziet ze er uit!

JAN KLAASSEN.

Clasina, hier staat een ridder met een zwaard. Hij heeft
alles in de wereld om je gelukkig te maken in de
wereld. Geld in de wereld, macht in de wereld en eer in
de wereld. En hij vraagt je hand.

KATRIJN.

Clasina ik heb Pierlala straks aan den vijver zien
staan. Hij keek naar zijn spiegelbeeld en hij was bleeker
dan ooit. En uit zijn oogen vielen tranen in het water.

JAN KLAASSEN.

Je moeder is voor Pierlala Alle moeders zijn
altoos voor de Pierlala's. En ik ben voor Berlino.

KATRIJN.

En alle vaders zijn altoos voor de Berlino's.

BERLINO.

Beslis Clasien gravinnekroon of 't leed
Der arme vrouw van d'armen maanpoëet.

CLASINA.

Mijn hart koos Pierlala, mijn hoofd Berlien

KATRIJN. (*omkijkend naar Pierlala*)

Te drommel, waarom laat hij zich niet zien.

BERLINO.

Hij kome — 'k vecht voor u met 't ridderzwaard.

CLASINA.

U geef 'k mijn hand — 'k schijn hèm geen vechten waard.

JAN KLAASSEN.

Dan kust elkaar en geeft elkaar een ring.

(*Clasina en Berlino kussen elkaar*).

CLASINA.

Hoe vreemd toen ik u kuste zag 'k u niet,
Is kussen zond' — dat 't altoos brengt verdriet?

BERLINO.

Wie zaagt gij kind? Wien kustet gij in mij?

CLASINA.

De witte Pierlala, zag 'k doodsbleek aan uw zij.

(*Geroep van stemmen. Rumoer*).

ZEVENTIENDE TOONEEL.

VORIGEN. SWANHILDE, HIDALGO.

SWANHILDE.

O, menschen help! . . . Hier is wat ergs geschied,
Wij vonden Pierlala dood in het riet.

HIDALGO.

Hij weende naar zijn beeld, viel in den vloed . . .
En zoo verdronk de arme, bleeke bloed.

CLASINA.

Weg kroon — weg mantel! Weg met goud en eer . . .
(*Zij gooit mantel en kroon af*).

HIDALGO.

Hier is zijn roos — uw dichtster leeft niet meer.

CLASINA.

Goud brengt geen heil en liefde brengt slechts smart,
Vaarwel . . . ik sterf aan een gebroken hart . . .
(*Zij sterft in de armen van haar moeder*).

KATRIJN.

Die eens U droeg met pijnen onder 't hart,
U voedde' als wichtje met het eigen bloed,
Draagt nu in d'armen moeders grootste smart,
O wreede dood, gij eind van 't leven zoet,
Nu eenzaamheid wordt onzer grijsheids deel,
Ziet aan, een knop — gebroken op haar steel.

JAN KLAASSEN (*rukt het zwaard uit
Berlino's handen*).

(*tot Berlino*)

Sterf gij op 't lijk — geest, die geen geest wou geven.
(*Hij doorsteekt Berlino, die neervalt in de
armen van Hidalgo*).

Blijv' dood, lang dood . . . (*tot het publiek*) Gij allen
blijft lang leven!

(*Schermer*).

(Amiante en de medetoeschouwers applaudiseeren, het scherm rijst, de spelenden vormen een tableau-vivant.

Dan treedt Jan Klaassen alleen naar voren en wendt zich tot Amiante :

JAN KLAASSEN.

Dit, edele vrouwe, is geweest het droevige spel vol vroolijkheid. Gij kunt het ook een vroolijk spel vol droevigheid noemen. Het vroolijke is de bron van alle droevigheid en elke lach op dit ondermaansche is het begin van een traan. . . . Indien uwe edelheid tevreden is, ben ik ook tevreden, even tevreden als op een betaaldag.

(zijn muts afnemend en haar omgekeerd voor Amiante ophoudend).

AMIANTE.

Mijn beste vriend, mij dunkt uw stuk was droef,
Want 't ideaal, eerst hoog door u verheven,
Zag ik verwonnen door het lage sneven,
En gij beloofdet mij toch een moraal.

LIANE.

Ja, heer, zoo vroolijk als uw spel ook scheen,
Ik vrees, het schokte hier toch menigeen.

(tot Amiante).

En al te vaak bij 't spel, mijn Amiant',
Voeld' ik Uw smart door 't beven van uw hand.

(Amiante geeft Liane dankbaar de hand).

JAN KLAASSEN.

Wat de moraal aangaat, edele vrouwen, gij moet haar in een goed stuk weten te zoeken als de kern in de pit van een perzik.

RIJKLOF.

Om die te kraken behooren sterke tanden.

JAN KLAASSEN.

Bruidegom, zoekt gij liever de pitten in de perzik van de wangen uwer bruid. Want mijn stuk heeft een moraal, zoo krakend als onbetaalde schoenen. (*Zijn muts weder ophoudend voor 't loon*).

GULDENMOND.

Niet alles heb 'k begrepen, maar toch dit,
Schat nooit het hulsel, maar zie naar de pit.

JAN KLAASSEN.

Deze vergelijking is lichtrijk, want ze is geïnspireerd op een vetkaars. Schoone maagd, een kunstwerk is als een spiegel. Iedereen, die er inkijkt, aanschouwt zijn eigen beeld. Helaas — wij arme menschen kunnen ons zelf niet aanschouwen zonder onze eigen ijdelheid. En die maakt ons blind voor de eigen fouten.

RIJKLOF.

Mijn vriend, gij zelf ziet d'eigen fouten niet,
Uw stuk beviel mij maar ten halve, want
Te veel werd er het zwarte haar geprezen,

LATILDUS.

Dat zegt hij, wijl zijn bruid blondine is,
Ik vond dat zwarte haar juist heerlijk schoon.

GULDENMOND.

Dat zegt hij om zijn donker lief te vleien.

AMIANTE. (*tot Jan Klaassen.*)

Elkeen schijnt andere critiek te oefnen,
Mij dunkt, critiek maakt u het werken zwaar.

JAN KLAASSEN.

Edele vrouwe, critiek is de kunst, zich zelf weg te kunnen cijferen ten einde in het kunstwerk op te kunnen gaan. Maar heden ten dage heeft men dat omgekeerd — menig criticus cijfert het kunstwerk weg om zelf opwaarts te gaan. Er is maar één soort critiek, die den kunstenaar kan leiden.

AMIANTE.

Welke?

JAN KLAASSEN.

Zelfcritiek, edele vrouwe.

AMIANTE.

Zoo critiseer uw stuk dan zelf en leer
De zoete kern der bitt're vrucht ons vinden.

JAN KLAASSEN.

Edele vrouwe. . . . de moraal is, dat wie het ideaal verzaakt ondergaat. Hidalgo, verkoop nooit zwaard en eer — want goud brengt geen liefde. Jonge maagd, verraad nooit den armen poëet voor den rijken burger. Want kwanselend zult gij uw hart breken. En Pierlala's, weest waakzaam.

Dit, edele vrouwe, is de verheffende moraal. Werkt, waakt en weet. . . .

GULDENMOND.

't Mag schoon en wijs zijn, ik vond het te droef.

RIJKLOF (ot Jan Klaassen).

En, snoever gij, waar blijven nu de dansen?

GULDENMOND.

Gij spraakt ons van de dansers bij uw troep.

RIJKLOF.

Of meendet gij daarmêe uw doodendans?

AMIANTE.

Ja, vriendlief, wissel 't droeve van uw stuk,
Door dansen af, voor dansen wijkt al druk.

JAN KLAASSEN.

O, edele dame Eertijds kwam het dansen na het schransen, maar tegenwoordig is het zelf een hoofdschotel geworden, en ze dansen nu zelfs met een hoofd op een schotel. Vroeger danste men de schoonheid, dat is het leven, maar heden ten dage danst men het leelijke dat is

de dood. Mijn dansers echter hebben het dansen van de natuur geleerd; zij weten dat de bloesems aan de twijgen dansen naar het rhythme van den wind, de bloemen op haar stengels dansen naar

RIJKLOF.

Uw tong danst te lang tusschen uwe tanden.

JAN KLAASSEN.

Als gij wist, bruidegom, hoe mijn tong in de balzaal van mijn mond verlangt rond te walsen met een spijskluit als partner, zoudt gij al lang uw goudgeld hebben doen dansen hier, op den schoongeveegden dansvloer van den bodem van mijn muts.

AMIANTE *(een beurs met goudgeld
in de muts werpend).*

Hier is mijn beurs en dank voor uwe kunst.

(allen werpen geld in de muts).

JAN KLAASSEN.

Mijn dank, publiek, voor uwe milde gunst,
'k Zend u tot slot mijn beste danserspaar,
Vaart wel en dank — leeft vroolijk met elkaar.

*(hij gaat naar den woonwagen).
Dansmuziek. Hidalgo en Swanhilde
komen op).*

(Dans der beiden).

ALLEN.

Bravo, bravo!

GULDENMOND.

Dat vond ik schoon van houding en gebaar!

RIJKLOF.

Laat nu ons dansen allen met elkaar!

AMIANTE.

Neen — danken wij dit eed'le kunstnaarspaar,
 En nooden wij het aan den bruilofts-disch,
 Vlecht krans en bloem en stelt u in een rij,
 Ten feestmaal kind'ren. . . . allen zij aan zij.

(allen vormen een stoet).

RIJKLOF. *(tot de muzikanten.)*

Muziek voorop. . . .

GULDENMOND.

Dat is een blijde stoet. . . . !
 En volgt ons moeder. . . . eind goed, alles goed.

*(Amiante volgt van verre zachtjes den stoet,
 die zingende met muziek wegtrekt).*

(Slot).

ROTTERDAM, Jan. 1914.





Gedrukt ter:
ELECTRISCHE DRUKKERIJ,
Gravenstraat 10
AMSTERDAM.